

ht op elkan-
het aange-
ingelijks om
als de spe-
anstoot geven,
sch uit eigen
lich uit vit-
mbtelijke roe-
ontvingen.
n de roeping,
agenooten des
us (zie Mark.
Christus zelve
n den Dienst

mbtelijke roe-
ig, en zonder
bten, hebben

categorie van
ullen hebben,
met de spe-
in de eerste
t des Woords
shouden door
se offers; 2°,
eschool voor
onderhouden;
ge samroe-
geloofigen";
st des Woords
bidden voor
de Dienst der
5°, in qua-
te brengen,
aan de ge-
in 6°, zich
des Nieuwen
Heeren, niet
een priester
ring der ge-

aangaat de
ze 1°, ambte-
anstelling van
ter kennis-
gers te bren-
geloofigen
e wijze mis-
te houden of
den Woord
de reformatie
ds tegenover
nd te nemen,
e zijn aan de
kerk, en als-
tellen.
e Dienst der
met het geld
des Heeren
trekking in de
te doen; 2°,
nalen dienst
e brengen;
e staan, zoo
ie, of uit an-
ort schiet.
e derde cate-
aardij de ge-
der speciale
entia ver-
ste, wat den
bij algeheele
dragers, saam
ig te stichten;
te doen; en
de ambtsdra-
Dood des
r het geve-
een hunner
i zeer enkel
d toedienen,
der kerk, bij
eciale ambts-
oefeningen; en
zoeken.
der barmhar-
akenen zijn
n nood,
baar en on-
lijke roeping
teit als zoo-
takt, altoos
ogrijpende,
even heilig
n Koning, de
eciale ambts-
onderschei-
ng is geheel
van wat ze
personen, te
is geheel af-
van wat ze
de ambtsdra-
komen,
gheid treden
t, niet door
Koning; dus
hoofde, maar
s zijn naam;
aliere indivi-
ze bezitten,
uit voort uit
den van het
en als leden
hebben. En
gnat, treden
blik, dat ze
vigen, onder
abtsdragers"
rden toege-

ge deze hun
schorsen, en
ogenblik dat
geloofigen
eit van „ge-
hie lijnrecht
1° in.
een, en zoo
is het thans
erarchie be-
„speciale“
rs van het
gen stelt, en
et van Ko-

ning Jesus, maar van den Iman van
Mani, den Paus van Rome, of de Synode
der Synodalen.

Maar juist daarom mocht dan ook niet
langer getoeld, om dit primordiale „ambt
der geloovigen," oordeelend en handelend
tegenover de ontrouwe dragers van het
speciale ambt te doen optreden 1).

Bij de heer A. Oskam te Rotterdam
zag een nieuwe uitgave het licht van Ja-
cobus Koelman: *Het ambt en de plichten
der Ouderlingen en Diakenen*.

Koelman was een der beste leerlingen
van Voetius, hoewel later in een eenig-
zins eenzijdig ascetisme vervallen. Toch was
hij op het punt van het kerkrecht, vooral
in de handhaving van de vrijheid der kerk
tegenover de Overheid, derwijs onver-
wrikbaar en standvastig, dat zij zich des-
wege liet azetten, en twintig jaren lang
als rondreizend oelenaar, zonder roeping
bij een bepaalde kerk, de gemeente onzes
Heeren in deze landen diende. In 1674
werd hij afgezet en in 1695 stierf hij te
Utrecht.

Vooraf tegenwoordig is dus een herdruk
van zijn geschrift over het Ouderlingen-
ambt van pas. Over het Ouderlingschap
geeft hij in 23 hoofdstukken een tamelijk
volledige uiteenzetting, waarin tevens ge-
heel de regering der kerk in Classikale en
Synodale samenkomsten ter sprake komt.
Het Diaconaat behandelt hij korter en meer
bij wijze van aanhangsel.

Dit makkelijk lezend, rijk gestoefde en
goedkoop werk mag dan ook aan hen,
die Voetius niet lezen kunnen, aanbevolen
zijn. Het ook hier en daar niet zonder eenige
bedenking tegen enkele zijner stellingen.

KUYPER.

Een scheerstelsel.

De uitspraak van den Meppelschen Kan-
tonrechter, waarbij de G.-reformeerden, die
zich aan de Synodale besturen onttrokken,
tot betaling van *hoofdelijken onslag* werden
veroordeeld, eischt nadere bespreking.

De Synodalen houden er, gelijk men
weet, sedert 1886 het volgende rechtssysteem
op na:

De Nederlandsch-Hervormde kerk is
sinds 1816 een genootschap. Die zich aan
het gezag van de bestuurders van een ge-
nootschap onttrekt, houdt vanzelf op lid
van dat genootschap te zijn. Hij verliest
al zijne kerkelijke (d. w. z. genootschaps)
rechten en betrekkingen. In één woord:
hij gaat er uit!

Dat systeem werkte uitnemend. Men be-
hoefde niet de tucht uit te oefenen, 't geen
een groot voordeel was, omdat het voor
lieden, die steeds alles in de kerk toe-
gelaten hebben, onmogelijk is tucht uit te
oefenen tegen Gereformeerde broeders, zon-
der bij ieder woord zichzelf in het aan-
gezicht te slaan. Bovendien ontweek men
door dit systeem allerlei moeilijkheden van
anderen aard; te veel om hier op te noemen.

Dat Synodale systeem werd door de re-
chterlijke macht overal aangenomen.

Onzerzijds werd wel beweerd, dat niemand
de kerk had verlaten of wilde verlaten,
doch haar wilde reformeeren. Voorts dat
geen kerkelijk college bevoegd is in strijd
met de *uitdrukkelijke verklaring* der leden
te constateeren, dat deze leden de kerk
verlaten hebben; dat in allen gevallen over
die vraag de eindbeslissing aan den bur-
gerlijken, geenszins aan den kerkelijken
rechter toekomt.

Maar al die bevestigingen baatten niets.
De Hooze Raad ging zelfs nog verder.
Daar atonden vier bestuurders als eischers
tegenover een college, welks *toetigheid* door
niemand kon worden — of thans nog wordt
volgehouden. De vier bestuurders waren
niet afgezet; zelfs niet geschorst. Maar de
Hooze Raad nam als bewezen aan dat die
vier heeren meegingen met de reformatie,
en alleen op dien grond verklaarde hij, „dat
zij getoond hebben geen leden meer te
zijn van de Nederl. Herv. kerk, en dus
ook niet meer leden kunnen zijn der Com-
missie". Alleen op die wijze werd het mo-
gelijk, dat de Amsterdamsche Beheers-
commissie haar proces verloor.

Een Christen moet ook onrecht weten
te verduren. Alzoo gaven de „Gerefor-
meerden" af wat zij overtuigd zijn hun in
eigendom toe te behooren. Zij vorderden
ook hun eigendom niet op, doch stichtten
eigen kerk en lokaal.

Maar nu kwamen de Synodalen in ver-
leggenheid. Zij ontvingen wel de gebouwen,
maar op vele plaatsen wilde de kerkgaande
gemeente niets met hen te maken hebben.
Het gevolg daarvan was, dat op sommige
plaatsen, n.l. op die waar het kerkgebouw
door de gemeente zelf moet onderhouden
worden, er niet genoeg geld meer in kas
kwam.

Wat doen zij nu? Op die plaatsen waar
geldgebrek is passen zij een ander systeem
toe! Daar redeneeren zij aldus: „De Gere-
formeerden beweren, dat zij leden der kerk
zijn en blijven; daaraan hechten zij veel.
Wemul dat is een mooi ding voor onze beurs.
Wij kunnen hen gerust in onzen hoofde-
lijken omslag aanslaan, want zij willen in-

1) Naar het schijnt hebben onze artikelen over liet
„Ambt der geloovigen" den indruk op sommigen
gemaakt, als waren ze geschreven ter bestrijding van
een en ander door Dr. Van Ronkel over de ontrouwe
werp in het midden gebracht. Mogen we hietegen
opmerken, dat hier door ons van verre iets niet aan
gedacht is? Onze artikelen waren uitsluitend van het
verlangen naar een uiteenzetting van dit onderwerp,
dat op de Synode te Utrecht in Juni des vorigen jaars
geuit werd. Overigens zullen we niet iemand liever
dan met Dr. Van Ronkel in gedachtenwisseling tre-
den, zoo over theologische als kerkrechtelijke vraag-
stukken. Maar eer we daaraan toekomen, zal het
goed en billijk zijn af te wachten, tot Dr. Van
Ronkel weer zichzelf woort, en de geest van bitterheid
tegen de Doleantie, die thans nog zijn ziel verniet
houdt, uit hem is geworpen.

mers niet verklaren, dat zij geen leden
onzer kerk zijn! Dat is heel aardig. Wij
hebben eerst hunne kerken genomen, zeg-
gende dat zij *ophielden leden van de kerk
te zijn*, en nu zullen zij ons die kerken
ook helpen onderhouden; maar dan zullen
wij betoogen dat zij *niet ophielden leden
van de kerk te zijn*!

Die redeneering is inderdaad aardig. Maar
zij is tevens ongehoord schaamteloos.

Tot dusver evenwel lukte dit planneetje
niet. De kantonrechter te Zwolle hield zich
aan het eerste systeem en wees de Syno-
dalen af.

Maar in Meppel waren zij gelukkiger.
Daar vonden zij een advocaat Nijssingh
en een kantonrechter Nijssingh, die, zoo-
waar! zich met dit tweede systeem der
Synodalen vereenigden.

De kantonrechter overwoog o. a.:

„dat de leden van een zedelijk lichaam,
die beoogen de hervorming van dat lichaam,
door verandering van de hoofdbeginselen,
waop dit berust, willen verrichten een
daad van verbetering of wederopbouw en
dus daardoor niet toonen den wil zich van
dit lichaam af te scheiden."

Dus juist wat steeds onzerzijds beweerd
werd (behalve dat wij niet van zedelijk
lichaam, maar van kerk plegen te spreken.)

Verder overwoog hij „dat hietegen niet
gelden kan het oordeel van de besturen
der Nederlandsche Hervormde kerk... als
niet berustende op een bevoegdheid hun
bij de betrekkelijke reglementen verleend."

Dus wederom juist datgene wat dezerzijds
was betoogd.

Afscheiding zou echter wel kunnen blij-
ken, zegt de kantonrechter, indien „de
leden een ander lichaam vestigen op grond-
slagen, geheel gekant tegen die van het
lichaam waartoe zij behoorden" of „open-
lijk daartoe toetreden". Maar deden zij dat?

De Hooze Raad, toen het gold de Be-
heerscommissie te Amsterdam haar wettige
bevoegdheid te ontnemen, overwoog, dat
zulk lid worden „van een ander kerkge-
nootschap" bleek uit het „lid zijn van de
Nederlandsche Gereformeerde kerk te Am-
sterdam (doleerende), welke kerk heeft
eene eigene organisatie en geheel staat
buiten het Synodaal verband der Neder-
landsche Hervormde kerk."

Nu had de gedaagde te Meppel ver-
klaard, dat hij precies in dezelfde positie
verkeerde als die Commissieleden te Am-
sterdam; dat in zijne oogen de door de
Synode afgezette ouderling en diaken,
„zijn blijven deel uitmaken van den ker-
keraad der Nederlandsche Gereformeerde
gemeente te Meppel (doleerende); dat hij
steeds openlijk en duidelijk getoond heeft
als wettigen kerkeraad te erkennen den
Kerkeraad der Nederl. Geref. gemeente te
Meppel (doleerende); dat hij zich in de
door dien kerkeraad bepaalde godsdienst-
oefeningen liet vinden, zich aan zijn op-
zicht en tucht onderwierp, deed naam aan
door hem uitgeschreven stemmings, ... en
evenmin als die kerkeraad met de Syno-
dale kerkbesturen te maken te willen
hebben, toonende alzoo openlijk en duide-
lijk tot de Nederlandsche Gereformeerde
gemeente te Meppel te behooren", al welke
feiten hij aanbood door getuigen te be-
wijzen.

Hield nu de kantonrechter zich aan dit
oordeel van den Hooze Raad?

Onze lezers weten, hoe eenstemmig alle
rechtscolleges het arrest naschrijven, dat de
Hooze Raad in 1846 wees, waarbij werd
overwogen dat het Hervormd genootschap
als zedelijk lichaam het Algemeen Regle-
ment heeft aangenomen.

Het hielp niets, of al onzerzijds er op
gewezen werd, dat er in 1816 zulk een
lichaam *niet bestond* en dus ook geen re-
glement kon aannemen. Men liet ons pra-
ten; men leverde geen betoog voor eigen
stelling; men hield zich aan „het bekende
arrest", waarin evenwel *niet een enkele be-
wijfsgrond te vinden is*.

Zoo deed men, zoolang het gold de „Ge-
reformeerden" onschadelijk te maken, en
hun hun goed te ontnemen.

Maar toen het gold van die zelfde Ge-
reformeerden, steeds als „afgescheidenen"
behandeld, *geld te hebben*, toen herkeeg de
rechter zijn onafhankelijkheid! Toen, juist
toen, vond men een kantonrechter, die den
moed had zich aan eene uitspraak van den
Hooze Raad, nog wel aan eene uitspraak
in revisie, niet te storen. De heer Nijssingh
onthende dat de handelingen door den ge-
daagde verricht voldoende waren om te be-
wijzen, dat er te Meppel bestond een
doleerende kerk, als zelfstandig lichaam,
maar overwoog, dat de weerbarstige ouder-
ling en diaken „met hunne volgelingen
eene partij vormden die zich de doleerende
noemde."

Wij maken geene aanmerking op de
houding van dezen kantonrechter; wij wil-
len integendeel aannemen, dat, als hij in
den Hooze Raad gezeten had, hij ook
där het eerste „Synodale stelsel" zou heb-
ben bestreden, en dus daar gepoogd zou
hebben de „Gereformeerden" in het gelijke
te stellen. Al is o. i. zijn vonnis, ook
van het daarin aangenomen standpunt on-
houdbaar, op gronden die wij hier nu niet
te behandelen hebben, toch zijn er enkele
onjuistheden minder in, dan in de uit-
spraken der meeste rechterlijke colleges.

Ook maken wij ons geenszins bezorgd
over de gevolgen van die uitspraak. Wij
blijven allen die de reformatie volgen ten
ernstigste aanraden, om, op die plaatsen
WAAR REEDS TOT DE REFORMATIE IS OVER-
GEGAAN, GEEN HOOFDELIJKE ONSLAG TE
BETALEN; OOK NIET TE MEPPEL; EN ZICH
LIEVER TE WENDEN TOT DE JURIDISCHE
COMMISSIE VAN ADVIES, die wel de noodige
maatregelen zal weten te nemen, om zelf
redeneeringen als van den Meppelschen
kantonrechter onschadelijk te maken. Het
betroft hier eene zaak van groot belang, en

het is zeer wenschelijk, dat men in deze
zaak eenstemmig handelt.

Nog eens: van den kantonrechter zeggen
wij niets; eerst op den duur zal kunnen
blijken, of hier partijdigheid in het spel is
of niet.

Maar wat te zeggen van een kerkge-
nootschap, dat, als het op handhaven van de
hiërarchie en het bezit der goederen aan-
komt, ons, op grond dat wij ons afgeschei-
den hebben, rechteloos verklaart; ieder, die
binnen zijn macht of onder zijn invloed
komt, verjaagt; het brood onteent; zelfs
zijn recht op de weduwfondsen der pre-
dikanten betwist; maar dat, als het op het
onderhouden der ons ontnomen kerken
aankomt, ons wil laten betalen, op grond
dat wij ons niet afgescheiden hebben!

Hebben dan zij, die in het genootschap
blijven, niets meer dat zweemt naar een
geweten? Geen schaamtegevoel zelfs? Hoort
men geen enkele stem van verontwaardig-
ing? Is de Mammon alles?

Of weten de menschen niet, wat er ge-
beurt? Wordt het hun zooveel mogelijk
verzwegen?

Wij willen het laatste maar aannemen,
doch doen dat alleen op grond van 1 Cor.
13:7.

ICTUS.

Uit de Pers

Terecht merkt Ds. Gispin in de *Basin* op,
dat de reformatie der kerk eigenlijk door
allen bedoeld wordt. Niemand is met haar
huidigen toestand tevreden. Ook de Ethischen
niet. Maar ziehier, waarom hun wijze van refo-
rmatie slechts op kerkontbinding kan uitloopen.

Vatten wij alles samen dan komt het hierop neer:
De ethische methode geeft geene groeten aan voor
de zielebare kerk. Zij wil, van de kerk niet het enige
hader van een instituut. Van herstel der Gereformeerde
beheerscommissie verwacht zij geen geestelijke vrucht. Zij
wil liever alle levensstroom doorbrengen niet het Christ-
telijk beginsel. Het koninkrijk Gods acht zij onnoo-
delijk hooger dan eenige zielebare kerk. Met kalmen ernst
niet zij alle belijdenissen afbreken, en legt den
nadruk op de vrije, persoonlijke belijdenis. Zij neemt
dan ook tegen alle pogingen tot kerkentel een af-
werende houding aan. Het is haar niet om de be-
lijdenis als zodanig, maar alleen om het beginsel te
doen lumen de belijdenis bevat niet slechts zedelijke,
maar allelei verstandelijke bestanddelen, die tot de
philosophie van de 16 en 17 eeuw behooren, en
door de kinderen der 19 eeuw niet meer aanvaard
kunnen worden.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot zelfbewustzijn te brengen.

Dat deze methode geen reformatie der kerk kan
tevoebringen, is reeds in haar eigen grondbeginselen
opgeborgen. Voor haar is het „sovereinrechtelijke" niets
anders dan het: „volmacht menscheleke". De kerk
moet dus ook eenmaal opgelost worden in het „vol-
macht menscheleke". De gemeente is: „het zelfbe-
wustzijn der menscheleke". Haar taak is de menscheleke
tot